

РЕШЕНИЕ

№ 2429

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4154** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. С., гражданка на П. срещу отказ за издаване на виза от първи секретар, Завеждащ консулска служба, Посолството на РБългария в И., П., по заявление № ISB22000030/01.03.2022г..

Жалбоподателката, поддържа жалбата със съображения за незаконосъобразност, допълнени и в съдебно заседание. Счита, че тъй като се касае за краткосрочно посещение за период от 90 дни, законът не предвижда и не изисква постоянно присъствие на канещия на територията на страната от поканата до пристигане на поканеното лице. Счита, че категорично е доказана целта на престоя и са подадени всички изискуеми документи. Основанието за получаване на виза е, че жалбоподателката Х. С. е член на семейството на С. М. М. Х., гражданин на Н. и с продължително пребиваване в Република България, тя е негова съпруга и искат да пребивават заедно на територията на Република България. Отказът освен, че нарушавал вътрешното право, нарушавал и чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и чл.7 от Хартата на основните права. Иска да се отмени отказа и да се задължи АО да издаде виза, с цел семейството да бъде заедно. Претендира разноски по списък.

Ответникът оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ. Издаденият отказ намира за правилен и законосъобразен акт, в съответната форма. И от свидетелските показания се установява, че по време на заявения престой за виза за периода от 22.03 до 05.04 по

данни на органите лицето не е било в страната. Причината е без значение, тъй като целта и условията трябва да бъдат онагледени. За периода, считано от 21.01 канещото лице не е било в България, влиза за първи път на 16.05.22г. Отказът е правилен и законосъобразен. Предвид това, че е краткосрочна виза - няма нарушение на брачни права. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление № ISB22000030/01.03.2022г. (л.11), подадено в Посолството на Република България в П., И., Х. С., гражданка на П., е направила искане за издаване на виза тип D. В заявлението като причина е посочено посещение на семейство, заявява, че отива да се види със съпруга си, който е норвежки гражданин и е студент по медицина в България, в МУ, С.. За последно го е виждала преди 1 г. Посочен е адрес в [населено място], жк Борово.

Към заявлението са приложени (л.6-л.13): копие от паспорт на жалбоподателката, медицинска застраховка, билет, покана - декларация от С. М. М. Х., за времето на пребиваването в РБългария с посочени дати от 14.03.2022г. до 28.03.2022г., както и декларира, че ще му осигури подслон на адрес в РБългария [населено място], [жк], вх.Б, ет.7, ап.44, удостоверение за сключен брак между Х. С. и канещият я. Приложен е договор за наем с наемател канещият от 08.02.2019г. в [населено място], жк Борово, [жилищен адрес]. Договорът е сключен за 12 месеца и е посочено, че се прекратява с изтичане на срока или след предизвестие. Съгласно приложено удостоверение от МУ-С. (л.20) М. М. Х. е записан а редовен студент по медицина за учебната 2020/2021г., удостоверение, че е записан за 5 курс а учебната 2022/2023г., както и студентска книжка. Приложена е банкова сметка, извлечение.

Постановен е на процесния отказ за издаване на виза (л.23-25 по делото) на 29.03.2022 г., на основание чл.10, ал.1,т. 17 - не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Като допълнителна забележка е посочено, че направените изявления са противоречиви. При проверка е установено, че канещото лице е напуснало РБългария на 21.01.2022г. и от тази дата е извън територията на РБългария. Към заявената дата на влизане от апликанта канещият не пребивава в РБългария.

В хода на съдебното производство от страна на ответника са представени копия на заповед за компетентност на издателя на отказа - №95 – 00 – 254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 3/04.01.2022г. на посланика на Посолството на Република България в И. - П., с която се упълномощава г-н М. В. Х., първи секретар, като консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формулярите на отказ за издаване на виза и т.н. (л.28 по делото) .

В производство по делото е представено становище от ДАНС (л.46), относно извършени съгласувателна процедура по електронен път. Посочено, е че при извършените проверки по декларираните от апликантката данни и посочената цел на посещение в страната се установи, че същата е декларирала противоречиви данни. В молбата си за виза, С. е посочила като основание: частно посещение по регистрирана покана с № 17/13.01.2022г. по описа на СДВР от съпруга ѝ Х. С. М. и че ще пребивава в [населено място] на адрес в жк Борово за периода от 22.03.2022г. до 05.04.2022г. В хода на извършените проверки се установило, че няма данни за депозиран документ, който да удостовери, че лицето ще пребивава на горепосочения адрес. Съпругът на

апликантката е напуснал РБългария на 21.01.2022г., което обстоятелството противоречи на декларираното волеизявление на пакистанската гражданка, че съпругът ѝ е в РБългария, вследствие на което целта на посещението в страната отпаднало.

По искане на жалбоподателката е разпитан съпругът ѝ и канещ С. М. М. Х.. Свидетелят посочва, че целта на пребиваването му в РБългария е, че тук е студент в Медицински университет в С., редовна форма на обучение, пета година. През повечето време е на занятия. На въпрос дали през този период на обучение дали е напуснал страната съобщава, че по време на епидемията от корона вирус занятията били в онлайн форма и през това време се прибрал вкъщи и се обучавал онлайн. Ходил е до П., но повечето време прекарвал тук. Има разрешително за сключен граждански брак с Х. С., така се казвала съпругата му, сключен в П. и законно регистриран там. Когато съпругата му Х. е представила документи за виза е представила и удостоверение за сключен граждански брак, целта ѝ за пътуване е краткосрочна визита от частен характер за посещение при него - няколко седмици, тъй като той учи и е зает. Ходил е няколко пъти до П. да я посещава, но не са пътували заедно. Общуват по телефон, по социалните медии, липсва ѝ. Семейното му жилище се намира в Н., неговата съпруга е в П., а майка му и баща живеят в Н.. Сега живее в България и домът му е тук. По повод въпрос за семейно жилище, където да пребивават заедно уточнява, че съпругата му има пакистански паспорт и не може да пътува и поради невъзможност за пътуване семейното жилище само в П. може да бъде засега. Без пречки се вижда с нея в П.. Документът за граждански брак не е регистриран в Н., няма изискване да бъде вписан, но ако отиде съпругата там, тогава е длъжен да я регистрира. За периода 22.03.2022г. до 05.04.2022г. бил тук в България и в Н., чакал отговор по решаване въпроса за нейната виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт, на 11.04.2022г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 29.03.2022г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателката претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл. 8 ЕКПЧ. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно приложените заповеди за оправомощаване на издателя на отказа.

Отказът е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа фактически и правни основания за издаването му, но същите не се подкрепят от доказателствата по делото. Самото правно основание не се изпълва от установените по делото факти, което води до материална незаконосъобразност на акта. Органът не е положил необходимата процесуална активност при изясняване на фактическата обстановка, което пък съставлява съществено нарушение на процедурата в административното

производство.

Съображенията за изводите за тези нарушения са следните:

Жалбоподателката, гражданка на Република П., към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруга на норвежки гражданин, който има разрешение за продължително пребиваване в РБългария до 18.06.2025г., съгласно посочена карта в поканата декларация и това заявено обстоятелство не се оспорва по делото.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата".

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателката е поискала издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид "С", видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ, като е посочила, че отива в България за да се види със съпруга си, който е студент по медицина.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза са посочени нормите на чл.10, ал.1, т.17, допълнение с фактически – не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, пояснено в допълнителна забележка, че направените изявления са противоречиви и че канещото лице е напуснало РБългария на 21.01.2022г. и от тази дата е извън територията на РБългария, като към заявената дата на влизане от апликанта канещият не пребивава в РБългария. Така посочените фактически основания не се подкрепят от доказателствата по делото. В случая канещият е студент редовно обучение в РБългария, записан за зимен семестър на съответната година, има наето жилище, чийто постоянен адрес съвпада с посочения в поканата. Заявените дати 15 дни за времето от 14.03.-28.03.2022г. са близо месец и половина след напускането му на 21.01-2022г. и е логично даденото обяснение, че е изчаквал отговор по решаването на въпроса за издаването на виза на съпругата му, пребивавайки и в България и в Н. (уточнява периода 22.03.-05.04.2022г.). Съдът не открива противоречие в заявеното от апликанта и канещият, които са в граждански брак и желаят да се срещнат на мястото, където учи канещият в момента на

заявлението а виза – в РБългария. Всичко това води до необоснованост на фактическите констатации в отказа и съответно за липса на мотиви за прилагане на цитираното правно основание за отказа. Изожените фактически основания са опровергвани в хода на съдебното производство от показанията на свидетеля С. М. М. Х., който потвърждава целта на пътуването на съпругата му краткосрочна виза за посещение при него, тъй като той учи и зает. Настоящата инстанция не споделя изводите на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване. Действително не е задължение на канещият да се намира на съответното място към момента на подаване и разглеждане на документите за виза. Твърдяната цел е посещение на съпругата, предвид приложеното удостоверение за брак, удостоверение, че канещият е студент редовно обучение в България и е записан за зимния семестър през периода, през който е поканил жалбоподателката. Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Правилото административният акт да се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е гаранция, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотнормирани факти. В случая това изискване не е спазено, а неспазването му прави акта незаконосъобразен.

Отказът за издаване на виза вид С на жалбоподателката е издаден и в противоречие с материалния закон, освен на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи право на личен и семеен живот. По делото са налице достатъчно доказателства, че жалбоподателката е сключила граждански брак с лице с продължително пребиваващ чужд гражданин в РБългария и същият потвърждава пред съда отношенията им и целта на пътуването. При това положение невъзможността да посети и пребивава заедно със съпруга си, който е редовен студент в РБългария би нарушило правото на личен и семеен живот, без затова да има насрещно подкрепено с достатъчно факти, основание за отказ от органа.

По изложените съображения се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид С за краткосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението.

Разноски са претендирани от жалбоподателя и предвид изхода на спора има право на такива. Претендират се внесени държавна такса -10 лв. и депозит за преводач - 65 лв. или общо в размер на 75 лв., които следва да се присъдят.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза по заявление № ISB22000030/01.03.2022г., издаден от Завеждащ Консулска служба в

Посолството на Република България в П., И., подадено от Х. С., гражданка на П..

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащия Консулска служба в Посолството на Република България в И., П. за ново произнасяне по заявление № заявление № ISB22000030/01.03.2022г., подадено от Х. С., гражданка на П. при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати разноски по делото на Х. С., гражданка на П. , в размер общо на 75 лв. (седемдесет и пет лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: